

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 16Csp/71/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4323202490
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Černáková
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2025:4323202490.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

16Csp/71/2023

Okresný súd Levice, sudkyňou Mgr. Máriou Černákovou, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. A. XX, XXX XX C., zastúpenej: Mgr. Richardom Bebjakom, advokátom so sídlom Advokátskej kancelárie v Bratislave, Lermontovova 14, 811 05 Bratislava, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, o zaplatenie 1.203,64 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

16Csp/71/2023

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 1.203,64 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.203,64 eura od 10.05.2023 do zaplatenia, náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 73,93 eura a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyni sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 15.07.2023 domáhala zaplatenia sumy 1.203,64 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.203,64 eura od 10.05.2023 do zaplatenia, nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 73,93 eura, ako aj náhrady trov konania a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia na tom skutkovom základe, že úver poskytnutý právnym predchodcom žalovaného žalobkyni, je bezúčelový a bez poplatkov. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že žalobkyňa ako dlžníčka a žalovaný ako veriteľ, uzatvorili dňa 11.02.2015 Zmluvu o poskytnutí bezúčelovej pôžičky evidovanú pod evid. číslom/VS 8014397, čo vyplýva zo splátkového kalendára (v samotnej zmluve o úvere sa číslo úverovej zmluvy nenachádza), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni peňažné prostriedky vo výške 2.000,- eur a žalobkyňa sa zaviazala predmetný úver splatiť v 120 mesačných splátkach po 33,16 eura s poistením, úroková sadzba úveru 14,90 %, RPMN 14,90 %, priemerná hodnota RPMN 17,33 %, celkové náklady spotrebiteľa 1.722,40 eura, termín konečnej splatnosti 12/2024, celková čiastka úveru 3.722,40 eura. Poukázala ďalej na to, že na účet žalovaného uhradila sumu vo výške 3.203,64 eura, avšak úhradami vykonanými za obdobie od 20.03.2015 do 20.12.2015 nedisponuje, v dôsledku čoho žiadala, aby súd v zmysle § 295 Civilného sporového poriadku žalovaného vyzval, aby predložil prehľad úhrad, ktoré prijal od žalobkyne. Argumentovala ďalej, že v danej veci sa jedná o vzťah medzi žalobkyňou ako spotrebiteľom a žalovaným ako dodávateľom. Zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zároveň uvedená zmluva spadá aj pod režim Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Poukázala ďalej na § 7 ods. 1 a § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch argumentujúc, že

zo strany žalovaného ako dodávateľa finančnej služby, došlo k hrubému porušeniu odbornej starostlivosti pri skúmaní bonity žalobkyne, nakoľko žalovaný ako veriteľ absolútne neskúmal a náležite nevyhodnotil príjem žalobkyne, jej rodinný stav a výdavky žalobkyne, čo vyplýva aj z formulárovej zmluvy, že k zmluve neboli doložené žiadne doklady ako kópia OP, potvrdenie o príjme, potvrdenie o dôchodku a iné. Zo zmluvy o úvere vyplýva, že žalobkyňa má úverovú kartu, ale jej mesačné finančné výdavky na úvery sú vo výške 0,- eur a náklady na bývanie tiež vo výške 0,- eur, čo je prakticky nemožné, aby dospelá fyzická osoba nemala žiadne náklady na bývanie, cestovanie, stravu a iné. V zmluve o úvere je uvedený len údaj o výške príjmu žalobkyne vo výške 530,- eur. Poukázala tiež podľa nej na zásadnú skutočnosť, že žalovanému ako dodávateľovi finančnej služby už bolo vopred známe, že žalobkyni už v predchádzajúcom období dňa 10.12.2014 poskytol úver, ktorého mesačná splátka predstavuje sumu 165,79 eura, a teda nie je možné, aby výška nákladov na splátky úverov bola 0,- eur. Poukázala ďalej na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zn. C - 449/13: Z toho vyplýva, že veriteľ musí po prvé v každom prípade a vzhľadom na osobitné skutočnosti prípadu posúdiť, či sú uvedené informácie primerané a dostatočné na ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa. V tejto súvislosti sa môže dostatočný charakter uvedených informácií líšiť vzhľadom na okolnosti uzatvorenia zmluvy o úvere, osobnú situáciu spotrebiteľa a výšku úveru. Toto ohodnotenie sa môže uskutočniť prostredníctvom dokumentov preukazujúcich finančnú situáciu spotrebiteľa, ale nemožno vylúčiť, že veriteľ zohľadní aj staršie informácie o finančnej situácii záujemcu na úver, ktorými môže disponovať. Obyčajné nepodložené vyhlásenia spotrebiteľa však nemôžu byť samy osebe dostatočné, ak k nim nie sú pripojené dôkazy. Žalobkyňa tak mala za to, že žalovaný sa pri poskytovaní predmetného úveru dopustil hrubého porušenia odbornej starostlivosti, čo má za následok zákonnú sankciu, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Argumentovala ďalej, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere je formulároveho charakteru, ktorú vopred pripravil žalovaný ako dodávateľ finančnej služby, bez akejkoľvek možnosti žalobkyne ako spotrebiteľa meniť vopred pripravené formulárove znenie zmluvy. V čl. VII. zmluvy o úvere Prihláška k poisteniu schopnosti splácať pôžičku, sú vopred predformulované a vyznačené možnosti vybrať si jeden zo súborov poistenia a to A, B, C alebo D. Zmluva o úvere neobsahuje žiadnu možnosť spotrebiteľa, ktorou by mohol poistenie aj odmietnuť, z čoho jednoznačne vyplýva, že uzatvorenie jedného z vyznačených súborov poistenia bolo podmienkou pre uzatvorenie zmluvy o úvere resp. žalobkyňa ako spotrebiteľ si musela zvoliť jeden zo súborov poistenia, teda nejedná sa o dobrovoľnú doplnkovú službu k úveru, a teda mesačný poplatok za poistenie vo výške 2,14 eura (6,9 % z mesačnej splátky úveru), mal byť započítaný do celkových nákladov spotrebiteľa ako aj do výpočtu RPMN pre daný úver. V zmluve je uvedená celková výška nákladov spotrebiteľa vo výške 1.722,40 eura, celková čiastka 3.722,40 eura. Celková výška nákladov však predstavuje súčin mesačných splátok vo výške 33,16 eura a počtom mesačných splátok 120, čo predstavuje sumu 3.979,20 eura. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, teda v zmluve nie je uvedená v správnej výške, teda ako by tam nebola uvedená vôbec, a preto v zmluve o úvere absentuje podstatná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ. Z uvedených dôvodov mal žalovaný do výpočtu RPMN použiť celkové náklady spotrebiteľa vo výške 3.979,20 eura a nie 3.722,40 eura, čo má dosah aj na výpočet RPMN. Podľa výpočtu internetovej kalkulačky výška RPMN pre daný úver predstavuje 15,72 %. RPMN v predmetnej zmluve o úvere je uvedená v nesprávnej výške, a to v neprospech spotrebiteľa, čo má za následok sankciu, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 2 písm. d) ZoSÚ. Žalobkyňa ďalej poukázala na § 451 ods. 1 a 2 a § 456 Občianskeho zákonníka argumentujúc, že z dôvodu, že sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne vo výške 1.203,64 eura. Uviedla ďalej, že si voči žalovanému uplatňuje aj úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.203,64 eura od 10.05.2023 do zaplataenia a tiež náklady na uplatnenie pohľadávky vo výške 73,93 eura, a to odmenu právneho zástupcovi žalobkyne za jeden úkon právnej služby, za vypracovanie a odoslanie predžalobnej výzvy žalovanému podľa § 13a ods. 1 písm. d) Vyhlášky č.655/2004 Z. z. (advokátska tarifa) + 12,52 eura režijný paušál v roku 2023, ako aj náhradu trov konania.

2. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že v čase poskytnutia úveru neexistoval zákonom daný rámec, resp. postup, ktorým je veriteľ povinný overiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver ako je tomu dnes. Prvotné podmienky pre overenie bonity klienta uviedla Národná Banka Slovenska až vo svojom odporúčaní č. 1/2014 zo 7. októbra 2014, ktoré vo vzťahu k týmto podmienkam nadobudlo účinnosť 01.03.2015. Záverom tohto odporúčania je, že v prípade ak výdavky prevyšujú príjmy, úver by nemal byť poskytnutý. K samotnému overeniu schopnosti žalobkyne splácať úver uviedol, že odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalobkyne splácať úver bola zachovaná. V rámci kontraktáčného procesu nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti veriteľa. Pri posúdení bonity žalobkyne

právny predchodca žalovaného overil návratnosť na základe nasledovných údajov: Informácie o rodinných pomeroch: - rodinný stav: rozvedený, - počet vyživovaných osôb: 0, Informácie o príjmoch: - žalobkyňa deklarovala priemerný čistý mesačný príjem: 530,- eur, - názov zamestnávateľa: D. E. F., - zamestnaná od: 02/2001, - zamestnávateľ potvrdil priemerný čistý mesačný príjem za 6 mesiacov vo výške: 529,37 eura, Informácie o výdavkoch: - v rámci nákladov na základné životné potreby bola zohľadnená suma životného minima vo výške: 198,09 eura na jednu plnoletú fyzickú osobu (ďalšie vyživované osoby žalobkyňa neuviedla). V tejto súvislosti žalovaný poukázal ďalej na to, že posúdenie životných nákladov s ohľadom na životné minimum žiadateľa a vyživovaných osôb je aktuálne (aj po viacnásobnom sprísnení podmienok posudzovania bonity) zákonom stanoveným postupom. Žalovaný ďalej argumentoval, že splátky existujúcich úverov overil dopytom do úverového registra dňa 02.12.2014, v rámci registra bol zistený jeden splátkový úver s mesačnou splátkou 72,- eur (naposledy v registri aktualizovaný dňa 31.10.2014) a v zmysle potvrdenia zamestnávateľa o príjme boli mesačné zrážky zo mzdy: 67,- eur, pričom z výplatných pásov vyplýva, že sa jednalo zrážky na splátky pôžičky – G. H.. Obe vyššie uvedené pohľadávky zanikli konsolidáciou, t. j. boli refinancované (spolu s ďalšími dvoma úvermi*) spotrebiteľským úverom zo dňa 10.12.2014, s mesačnou splátkou 165,79 eura (*Zoznam refinancovaných úverov: - Úver v F. vo výške 2.400,- eur s mesačnou splátkou 71,75 eura, Úver v I. vo výške 2.300,- eur s mesačnou splátkou 50,53 eura, Yes karta vo výške 1.200,- eur s mesačnou splátkou 48,- eur, Úver v G. H. vo výške 4.100,- eur s mesačnou splátkou 67,- eur). Existujúce splátky úverov 72,- eur a 67,- eur mesačne tak zanikli a pri posúdení bonity bola zohľadnená iba splátka existujúceho úveru zo dňa 02.12.2014 vo výške 165,79 eura. Ukazovateľ schopnosti splácať (disponibilný zostatok) = 530,- – 198,09 – 165,79 = 166,12 eura. Splátka poskytnutého úveru 31,02 eura + splátka doplnkovej služby poistenia 2,14 eura = 33,16 eura, pričom splátka úveru je nižšia ako disponibilný zostatok úveru. Výdavky žalobkyne vrátane mesačnej splátky úveru neprekračovali príjem žalobkyne. Aj po započítaní splátky úveru a poistenia ostávala rezerva 132,96 eura. Nie je tak pravdivé tvrdenie, že veriteľ porušil uvedené predzmluvné povinnosti, výsledkom daného posúdenia schopnosti splácať úver bol jednoznačný záver o platobnej spôsobilosti/schopnosti splácať daný úver. Žalovaný ďalej poukázal na § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov len pokiaľ došlo k hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1, pričom za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje a) posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo b) bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Na základe uvedeného je zrejmé, že pokiaľ veriteľ neskúmal bonitu spotrebiteľa ani jedným z vyššie uvedených spôsobov podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ (t. j. na základe údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave alebo prihladením na údaje z príslušnej databázy alebo registra), spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak však veriteľ posudzoval bonitu (aspoň) jedným zo spôsobov uvedených v § 7 ods. 1, potom nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinností (resp. nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu povinností veriteľa posudzovať bonitu spotrebiteľa s odbornou starostlivosťou), nakoľko zákonodarca v právnej norme uviedol slovo „alebo“. V prejednávanom prípade veriteľ posúdil príjmy, výdavky, rodinné pomery žalobkyne a taktiež nahliadol do príslušného registra, preto určite nemožno hovoriť nie len o hrubom porušení povinnosti podľa § 7 ods. 1, ale o akomkoľvek porušení povinnosti podľa § 7 ods. 1. V súvislosti so žalobkyňou uvedenou výškou mesačných výdavkov 0,- eur žalovaný uviedol, že v prípade ak klient žiadne mesačné výdavky neuvedenie, resp. uvedie sumu nižšiu ako je hodnota životného minima, žalovaný zohľadňuje sumu životného minima žiadateľa o úver a ním vyživovaných osôb. Poukázal ďalej na § 7 ods. 2 zákona, podľa ktorého je spotrebiteľ povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, čím nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom. Žalovaný argumentoval, že ak klient takéto údaje neuvedie, banka nemá ako tieto náklady reálne overiť, z tohto dôvodu bolo odporúčaním Národnej Banky Slovenska a neskôr aj novelou Zákona č. 129/2010 Z. z. zavedené, že životné náklady žiadateľov o úver sa zohľadňujú s ohľadom na výšku životného minima, pričom v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn.: 11CoCsp/22/2022 zo dňa 24.05.2023. V súvislosti so žalobkyňou tvrdenu nesprávne uvádzanou hodnotou celkovej čiastky a RPMN žalovaný uviedol, že v prejednávanom prípade predstavuje poistenie len fakultatívnu, doplnkovú službu, keď poistenie k úveru nebolo podmienkou získania úveru alebo získania úveru za dojednaných podmienok, t. j. úveru vo výške 2.000,- eur a počtom splátok 120 a výškou mesačnej splátky 31,02 eura. Žalobkyňa si mohla v prípade záujmu o poistenie k úveru zvoliť jeden zo 4 súborov poistenia už v žiadosti o úver, pričom ale nemusela zvoliť ani jednu z možností, pričom jej voľba sa následne premietla do samotnej zmluvy. Fakultatívnosť vyplýva aj z gramatického výkladu samotných zmluvných ustanovení: „V prípade

vyznačenia žiadosti o súbor niektorého vyššie uvedeného poistenia“, žalobkyňa teda mala možnosť vyznačiť, prípadne nemusela vyznačiť ani jednu z ponúkaných možností. Fakultatívnosť potvrdzuje aj dokument Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorého obligatórnou náležitosťou je aj oznámenie, či sa na získanie spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok musí uzavrieť poistenie na zabezpečenie spotrebiteľského úveru alebo ďalšia zmluva o doplnkovej službe, pričom v zmysle bodu 3, na získanie úveru za ponúkaných podmienok sa poistenie ani zmluva o doplnkovej službe uzavrieť nemusí. V tejto súvislosti žalovaný ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 6CoCsp/61/2022 z 31.01.2023 a tiež na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16.03.2022 sp. zn.: 9CoCsp/4/2021, podľa ktorého, „Výsledky dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie svedčia aj podľa názoru odvolacieho súdu o tom, že žalobkyňa ako spotrebiteľ nemusela navyše popri zmluve o úvere uzavrieť aj zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby - poistenia za tým účelom, aby získala spotrebiteľský úver alebo aby ho získala za ponúkaných podmienok. Bolo totiž v konaní preukázané, a to predovšetkým obsahom samotnej zmluvy o úvere, ale aj z obsahu Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, ktoré žalobkyňa podpísala, že uzavretie poistnej zmluvy bolo dobrovoľné. Niet pochýb o tom, že v danom prípade žalobkyňa ako klientka bola ponúknutá možnosť uzavretia poistenia, avšak toto poistenie nebolo povinné. Poistné preto nebolo potrebné zaradiť do celkových nákladov spotrebiteľa a tieto zohľadniť pri výpočte RPMN. Názor súdu prvej inštancie o tom, že poistenie bolo v danom prípade dobrovoľné, čo vyplýva z ním označených článkov zmluvy vyplýva aj zo Spoločného prehlásenia k zvolenému súboru poistenia vyznačeného hrubým písmom v rámci článku 4 zmluvy, keď z tohto textu vyplýva, že len v prípade vyznačenia žiadosti o súbor niektorého uvedeného poistenia klient žiada a súhlasí s poistením vo zvolenom rozsahu. V ďalšom sa uvádza text „V prípade zvolenia si jedného zo súborov poistenia ...“ celkový text zmluvy je tak koncipovaný, že klient má možnosť si vybrať jeden zo súborov poistenia, pričom nemusí si vybrať ani poistenie žiadne. Ako vyplýva z vykonaného dokazovania žalobkyňa zmluvu podpísala po tom, ako sa s jej obsahom a obsahom ďalších spomínaných listín oboznámila a pokiaľ subjektívne bola toho presvedčená, že poistenie je povinné, toto presvedčenie nevyplýva z obsahu zmluvy, ktorý vyznieva jednoznačne tak, že poistenie bolo dojednané na dobrovoľnej báze. Žalobkyňa ako priemerný spotrebiteľ po riadnom oboznámení sa s obsahom zmluvy si musela byť vedomá toho, že poistenie môže v rámci zmluvy o úvere dojednať, ale zároveň tak urobiť nemusí, keďže uzavretie poistenia nebolo podmienkou dojednania zmluvy o úvere.“. Žalovaný tak mal za to, že poplatok za poistenie úveru nemá byť zohľadnený vo výpočte celkovej čiastky a ani hodnoty RPMN, ktoré sú tak v zmluve uvedené správne, keď celkovú čiastku tvorí 120 mesačných splátok vo výške 31,02 eura, spolu 3.722,40 eura. Záverom uviedol, že nie je tak žiaden dôvod pre uloženie sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, a preto má za to, že na jeho strane nedošlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne a žaloba žalobkyne nie je dôvodná.

3. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného uviedla, že zmluva o úvere neobsahuje žiadnu možnosť spotrebiteľa, ktorou by mohol poistenie aj odmietnuť, z čoho jednoznačne vyplýva, že uzatvorenie jedného z vyznačených súborov poistenia, bolo podmienkou pre uzatvorenie zmluvy o úvere resp. žalobkyňa ako spotrebiteľ, si musela zvoliť jeden zo súborov poistenia, teda nejedná sa o dobrovoľnú doplnkovú službu k úveru a teda mesačný poplatok za poistenie vo výške 2,14 eura (6,9 % z mesačnej splátky úveru), mal byť započítaný do celkových nákladov spotrebiteľa ako aj do výpočtu RPMN pre daný úver. Poukázala ďalej na to, že ako vyplýva zo samotnej zmluvy o úvere, tak samotné vyznačenie komplexného súboru poistenia je vyznačené strojovým písmom - počítačom a zmluva o úvere bola uzatvorená na základe žiadosti spotrebiteľa o poskytnutie úveru zo dňa 28.11.2014, ktorú žalovaný pripojil k svojmu vyjadreniu ako dôkaz. Predloženú vopred pripravenú formulárovú Žiadosť o poskytnutie úveru, ktorá v bode VII. obsahuje už vopred predformulovanú prihlášku do poistenia, celú vypísal sprostredkovateľ úveru, a teda nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa zaškrtnula políčko prislúchajúce zvoleniu možnosti Komplexnému súboru poistenia. Na celej predmetnej žiadosti o úver je zo strany žalobkyne uskutočnený len vlastnoručný podpis, a teda z uvedeného aj vyplýva, že aj zaškrtnutie políčka prislúchajúceho k zvoleniu možnosti Komplexný súbor poistenia, bolo vykonané sprostredkovateľom úveru a nie samotnou žalobkyňou, ako tvrdí žalovaný. Aj samotné znenie vopred pripravenej žiadosti o úver v časti poistenia je upravené a pripravené tak, že neobsahuje žiadnu možnosť spotrebiteľa, ktorou by mohol poistenie aj odmietnuť, z čoho jednoznačne vyplýva, že uzatvorenie jedného z vyznačených súborov poistenia, bolo podmienkou pre uzatvorenie zmluvy o úvere resp. žalobkyňa ako spotrebiteľ si musela zvoliť jeden zo súborov poistenia, teda nejedná sa o dobrovoľnú doplnkovú službu k úveru, a preto mesačný poplatok za poistenie vo výške 2,14 eura (6,9 % z mesačnej splátky úveru), mal byť započítaný do celkových nákladov spotrebiteľa ako aj do výpočtu RPMN pre daný úver. Žalobkyňa ďalej poukázala na to, že v žiadosti o úver sú uvedené aj ponuky žalovaného

na vydanie kreditnej karty, pričom uvedené ponuky sú urobené tak, že žiadateľ o úver môže zaškrtnúť políčko, že odmieta vydanie kreditnej karty. Čo sa týka poistenia, tak možnosť odmietnutia poistenia neexistuje, z čoho jednoznačne vyplýva, že zvolenie jedného z vyznačených súborov poistenia, bolo podmienkou na získanie úveru. Žalovaný vzhľadom na uvedené skutočnosti nepreukázal, že predmetné poistenie bolo so žalobkyňou individuálne dojednané, že sa jednalo o dobrovoľnú doplnkovú službu k bezúčelovej pôžičke, že uzavretie poistenia mohla žalobkyňa aj odmietnuť. Absolútne nejasným a neurčitým spôsobom vyznieva aj formulácia prihlášky do poistenia v tom, že absolútne nie je zrejmé, pre ktorý druh úveru resp. pôžičky sa údajné zvolené poistenie má vzťahovať, nakoľko v bode VIII. žiadosti sa jedná o požadovanú účelovú pôžičku vo výške 10.000,- eur a v bode IX. o bezúčelovú pôžičku vo výške 2.000,- eur. Vzhľadom na formuláciu vopred pripravenej prihlášky do poistenia, ktorá je neurčitá a nezrozumiteľná, keďže neobsahuje možnosť vyznačenia políčka, že žalobkyňa odmieta poistenie, ako aj na skutočnosť, že žiadosť o poskytnutie úveru s prihláškou do poistenia bola pripravená žalovaným ako bankou a žalobkyňa ako spotrebiteľ nemala možnosť do obsahu prihlášky do poistenia zasahovať, ako aj nejasností ohľadne toho, pre ktorú konkrétnu pôžičku (účelovú alebo bezúčelovú) alebo obidve sa poistenie dojednáva, teda v prihláške do poistenia sú použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, zdá sa byť spravodlivé vykladať ich v neprospech toho, kto ich do zmluvy uložil. Zmyslom tohto princípu je neumožniť strane naformulovať v zmluvných dokumentoch ustanovenie pripúšťajúce viacvýznamový výklad a následne v zlej viere zneužiť mnohoznačnosť tohto ustanovenia na úkor záujmov druhej zmluvnej strany. Rozumným sa preto zdá postulát, podľa ktorého tvorca zmluvy, ktorý argumentuje neurčitým ustanovením pripúšťajúcim viacero možných výkladov, musí sám preukázať, že nekoná v zlej viere a že medzi stranami bol skutočne konsenzus na tvorcom zmluvy tvrdenom význame, a nie naopak (nález Ústavného súdu SR z 19. júna 2008, sp. zn. I. ÚS 243/07). Žalobkyňa ďalej argumentovala, že ak údaje v spotrebiteľskej zmluve o úvere ako podstatné náležitosti úverovej zmluvy v zmysle ustanovení ZoSÚ nie sú uvedené v správnej výške, má to za následok, ako by tam neboli uvedené vôbec a zákonnú sankciu, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pričom v tejto súvislosti poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2022, sp. zn.: 9 Cdo 287/2021. Žiadala ďalej, aby súd postupoval pri ex offo preskúmaní predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj v súlade s citovaným názorom dovolacieho súdu, ak zistí v predmetnej zmluve o úvere nesprávne, nepresné, nejasné a neurčité údaje ohľadne podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. Žalobkyňa poukázala ďalej na to, že pri posúdení úverovej schopnosti spotrebiteľa je kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, z ktorej bude schopný úver splácať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu so spotrebiteľom uzavrie, si má veriteľ zabezpečiť sám, a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver a údajmi z príslušných databáz. Žalovaný nezískal, teda následne ani nevyhodnotil a ani neoveril informácie o bonite klienta, z ktorých by bol schopný zistiť objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Nedôsledne zisťoval, a preto ani nezohľadnil výdavky žalobkyne, aj keď mal objektívnu možnosť si ich pred poskytnutím úveru overiť, pričom žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 3Co/153/2019 a tiež poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp. zn.: 10CoCsp/6/2022. Žalobkyňa považovala procesnú obranu žalovaného za nedostatočnú a mala za to, že z jeho strany nedošlo k hodnovernému preukázaniu, že pred poskytnutím úveru postupoval s odbornou starostlivosťou. Samotné doloženie potvrdenia o príjme žalobkyne je nepostačujúce a žalovaný nepreukázal, aké podklady si zabezpečil a ako ich vyhodnotil čo sa týka výdavkov žalobkyne a žalovaný vychádzal len z ničím nepodložených údajov uvedených v žiadosti o úver, ktorú aj tak vypísal sprostredkovateľ úveru a nie žalobkyňa, čo jednoznačne svedčí o hrubom porušení odbornej starostlivosti žalovaného pri poskytovaní predmetného úveru. Žalovaný v časti výdavkov pri posudzovaní bonity klienta bral do úvahy len sumu životného minima a žiadne iné výdaje žalobkyne neskúmal. Ako vyplýva zo samotnej žiadosti o poskytnutie úveru, tak žalobkyňa v čase žiadosti o úver bývala vo vlastnom byte. Už samotná uvedená skutočnosť mala žalovaného viesť k tomu, aby skúmal aj ďalšie mesačné výdavky na strane žalobkyne ako je výška úhrady na fond opráv, mesačná splátka elektriky, vody, plynu a iné výdavky súvisiace s bývaním vo vlastnom byte. Zo strany žalovaného však nedošlo k skúmaniu ďalších výdavkov, a teda z jeho strany došlo k hrubému porušeniu odbornej starostlivosti.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne uviedol, že s tvrdením žalobkyne, že zmluva o úvere neobsahuje žiadnu možnosť spotrebiteľa, ktorou by mohol poistenie aj odmietnuť, sa nestotožňuje. Pri každom druhu ponúknutého poistenia je zaškrťavacie políčko, ktoré všeobecne štandardným spôsobom pre vyjadrenie voľby áno (zaškrtnuté políčko) /nie (nezaškrtnuté políčko). Takéto zaškrťavacie políčka sú všeobecne akceptovanou súčasťou bežných formulárov a sú súčasťou aj formulárov v

prípade portálu ežaloby.sk pre súdne konanie. Argumentoval, že ani európske a ani vnútroštátne predpisy nechránia spotrebiteľa, ktorý bol a zostal neinformovaný v dôsledku svojej nevšímavosti, prípadne neobozretnosti (alebo až ľahostajnosti a ľahkomyseľnosti). Neexistovala žiadna objektívna a už vôbec nie vážna prekážka, ktorá by žalobkyni znemožňovala resp. sťažovala oboznámiť sa s textom navrhovanej zmluvy (navrhovateľ: 1. nebol v časovej tiesni, 2. nikto ho k podpisu nenútil, 3. neinformoval odporcu, že by text bol preňho prípadne nečitateľným, či už z dôvodu veľkosti písma, prípadne očnej vady, nedostatku svetla, straty poskytnutých dokumentov, prípadne iných, rýdzo subjektívnych dôvodov navrhovateľa, 4. nežiadal odporcu ani nikoho iného o dodatočné podrobnejšie vysvetlenie zmyslu niektorých navrhovaných zmluvných klauzúl a ani vysvetlenie právnych dôsledkov jednotlivých klauzúl). Žalobkyni nič nebránilo, aby si žiadny z druhov poistenia nezvolila, resp. aby sa informovala, či si niektorý z druhov poistenia musí zvoliť, ak jej táto skutočnosť na prvý pohľad nebola jasná. Fakultatívnosť poistenia vyplýva aj z gramatického výkladu samotných zmluvných ustanovení: „V prípade vyznačenia žiadosti o súbor niektorého vyššie uvedeného poistenia“, žalobkyňa teda mala možnosť vyznačiť, prípadne nemusela vyznačiť ani jednu z ponúkaných možností. Žiadne ustanovenie zmluvy ani len nenaznačuje, že by bol klient povinný zaškrtnúť niektorú z ponúkaných možností poistenia. Žalobkyňa pravdivosť údajov v zmluve ako aj žiadosti, a rovnako tak správnosť jednotlivých volieb žalobkyne (okrem poistenia napr. aj na akú adresu bude zasielaná korešpondencia) potvrdila vlastnoručným podpisom v ich závere. Tvrdenia žalobkyne, že nešlo o jej voľbu, ktorú potvrdila vlastnoručným podpisom, považuje žalovaný len za účelové tvrdenia, ktoré žalobkyňa na rozdiel od žalovaného nepodporila jediným dôkazom. V súvislosti s posúdením bonity žalobkyne uviedol, že povinnosť/prax preverovať konkrétne výdavky a životné náklady žiadateľov o úver nikdy neexistovala a nie je povinnou ani dnes, nakoľko výška týchto nákladov by vždy závisela len od toho, čo klient prizná. Aj v prejednávanom prípade mala žalobkyňa možnosť uviesť v časti II Žiadosti o úver: 1. mesačné finančné náklady (splátky úverov, hypoték, lízingov), 2. iné mesačné výdavky (SIPO, telefón, náklady na bývanie), 3. zrážky zo mzdy, 4. počet vyživovaných osôb. Žalobkyňa žiadne z uvedených nákladov neuviedla, resp. iné mesačné výdavky (SIPO, telefón, náklady na bývanie) a počet vyživovaných osôb uviedla 0,- eur. Žalovaný v súlade s odbornou starostlivosťou overil existenciu splátok úverov hypoték a lízingov dopytom do úverového registra a ako životné náklady zohľadnil sumu životného minima pre jednu dospelú osobu. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na aktuálne platné znenie § 7 ods. 27 Zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého „Náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom a na príjem spotrebiteľa.“ Žalovaný ďalej argumentoval, že v čase poskytnutia úveru neexistoval jasný rámec pre postup overenia nákladov spotrebiteľa, pričom spôsob, ktorý žalovaný použil, bol jedným z danom čase veriteľmi využívaných a konvalidovaný zákonodarcom ako správny, preto nemožno hovoriť o porušení povinností žalovaného, pričom odkázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 10CoCsp/20/2021 z 13.09.2022.

5. Súd vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom sp. zn.: 16Csp/71/2023 – 128 zo dňa 01.12.2023, ktorým súd žalobu žalobkyne zamietol a žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhrad trov konania. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalobkyňa, o ktorom odvolaní odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

6. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení po zrušujúcom uznesení krajského súdu poukázala na bod 31. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu konštatujúc, že odvolací súd potvrdil skutočnosti, ktoré žalobkyňa prezentovala pred súdom prvej inštancie, že zmluva o úvere neobsahuje žiadnu možnosť spotrebiteľa, ktorou by mohol poistenie aj odmietnuť, z čoho jednoznačne vyplýva, že uzatvorenie jedného z vyznačených súborov poistenia bolo podmienkou pre uzatvorenie zmluvy o úvere resp. žalobkyňa ako spotrebiteľ si musela zvoliť jeden zo súborov poistenia, teda nejedná sa o dobrovoľnú doplnkovú službu k úveru, a teda mesačný poplatok za poistenie vo výške 2,14 eura (6,9 % z mesačnej splátky úveru) mal byť započítaný do celkových nákladov spotrebiteľa ako aj do výpočtu RPMN pre daný úver.

7. Žalovaný sa vo svojom vyjadrení po zrušujúcom uznesení krajského súdu stotožnil so záverom odvolacieho súdu ohľadom posúdenia schopnosti žalobkyne splácať úver, avšak nestotožnil sa s bodom 32. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu a argumentoval, že nerozporuje, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je formulárová a vytlačená, ale jej finálna forma a znenie je vypracované vždy na základe volieb a údajov spotrebiteľa. Skutočnosť, že napríklad údaj o výške čerpanej sumy,

voľbe korešpondenčnej adresy, voľbe poistenia a pod. sú vytlačené neznamená, že o týchto voľbách rozhodol veriteľ. Poukázal ďalej na § 2 písm. g) Zákona č. 129/2010 Z. z. a argumentoval, že v prejednávacom prípade predstavuje poistenie voliteľnú doplnkovú službu. Uzatvorenie poistenia nebolo podmienkou uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere ani podmienkou získania úveru za ponúkaných podmienok. Poukázal ďalej na § 4 ods. 1 písm. k) zákona, podľa ktorého veriteľ alebo finančný agent je povinný v dostatočnom časovom predstihu pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred prijatím ponuky o spotrebiteľskom úvere poskytnúť spotrebiteľovi v súlade so zmluvnými podmienkami ponúkanými veriteľom alebo požiadavkami spotrebiteľa informácie o k) povinnosti uzavrieť zmluvu o doplnkovej službe súvisiacej so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, najmä poistenie, ak uzavretie takej zmluvy je povinné na získanie spotrebiteľského úveru alebo na jeho získanie za ponúkaných podmienok a tiež na § 4 ods. 2 zákona, podľa ktorého informácie podľa odseku 1 je veriteľ alebo finančný agent povinný poskytnúť prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorý je uvedený v prílohách č. 3 a 4, a to v listinnej podobe alebo v podobe zápisu na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. Žalovaný dôvodil, že pre odstránenie pochybností spotrebiteľa či je povinný pre získanie úveru alebo získanie úveru za ponúkaných podmienok uzavrieť poistenie na zabezpečenie spotrebiteľského úveru, stanovil zákonodarca predpísanú formu toho, ako a kde je veriteľ povinný túto informáciu spotrebiteľovi poskytnúť, pričom v zmysle zákona musí byť táto informácia vyjadrená v bode 3. formulára Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorý je prílohou č. 3 zákona. Zo žiadneho ďalšieho ustanovenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ani jej celkového znenia fakultatívnosť alebo obligatórnosť poistenia vyplývať nemusi. Poukázal ďalej na prílohu svojho vyjadrenia zo dňa 09.08.2023 a síce na formulár Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, v závere prvej strany ktorej je vyjadrené zákonom predpísaným spôsobom, že pre získanie úverov alebo získanie úverov za ponúkaných podmienok nie je potrebné uzavrieť poistenie na zabezpečenie spotrebiteľského úveru. V zmysle uvedeného má za to, že fakultatívnosť poistenia je vyjadrená zákonom predpísaným spôsobom. Poistenie úveru bolo fakultatívne a veriteľ tak nemal zohľadniť splátku poistenia pri výpočte odplaty, RPMN a celkovej čiastky, ktoré sú v Zmluve vyjadrené správne. Žalovaný pri vyjadrení fakultatívnosti poistenia, resp. pri oboznámení spotrebiteľa s povinnosťou dojednať poistenie postupoval v prísnom súlade s ustanoveniami Zákona č. 129/2010 Z. z. a legitímnym očakávaním, že v prípade dodržania zákonom predpísaného postupu nebude sankcionovaný. Záverom žalovaný analogicky poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.01.2023, sp. zn.: 4Cdo/191/2022. Žalovaný ďalej na výzvu súdu, aby v zmysle § 150 ods. 2 CSP špecifikoval námietku premlčania, ktorú vzniesol na pojednávaní konanom dňa 01.12.2023 zaslal súdu vyjadrenie, v ktorom uviedol, že vznáša námietku premlčania ku všetkým úhradám uhradeným viac ako dva roky pred doručením žaloby súdu. Dôvodil, že ak žalobca tvrdí, že považoval a považuje úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere za bezúročný a bez poplatkov, je zrejme, že doba 2 roky na uplatnenie práva na súde mu plynula a plynie od každej ďalšej splátky po dátume úhrady čerpanej istiny úveru. Poukázal ďalej na to, že žalobca v konaní preukázal vykonanie úhrad v sume 2.486,96 eura, t. j. nepreukázal dôvodnosť nároku na zaplatenie sumy 1.203,64 eura.

8. Žalobkyňa vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania uviedla, že ju považuje za nedôvodnú a výslovne účelovú, ktorá je zjavne v rozpore so zákonnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka ohľadom plynutia premlčacích lehôt pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Poukázala na to, že žalovaný vzniesol námietku premlčania vo svojom vyjadrení zo dňa 13.03.2025, kedy už bolo účinné aj ustanovenie § 53e Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak sa obchodník v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou bezdôvodne obohatil, premlčacia doba na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia neuplynie skôr ako za tri roky od posledného plnenia spotrebiteľa. Dôvodila, že v dôvodovej správe k uvedenému zákonnému ustanoveniu sa uvádza, že ako vhodné sa javí výslovne normatívne upraviť, že premlčacia doba, ak ide o nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, neuplynie skôr ako za tri roky od posledného plnenia spotrebiteľa. Ide o „posilňujúce“ pravidlo, ktoré cieľi na posilnenie právnej istoty v situácii, kedy ide o úplnú alebo čiastočnú neplatnosť spotrebiteľskej zmluvy. V týchto situáciách sa typicky (ale vecne neadekvátne) argumentuje, že premlčanie, aj pokiaľ ide o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, plynie od uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy. Výsledkom normatívnej úpravy bude posilnenie právnej istoty spotrebiteľa. Konkrétne v situáciách, kedy spotrebiteľ žaluje do troch rokov, odkedy zo spotrebiteľskej zmluvy naposledy plnil, prípadné námietky premlčania sa prima facie nebudú môcť presadiť. Týka sa to nielen námietok pokiaľ ide o posledné čiastkové plnenie, ale aj všetkých čiastkových plnení, hoci niektoré boli uskutočnené skôr. Ako vyplýva z doložených dôkazov o úhradách, tak poslednú splátku na úver žalobkyňa vykonala dňa 22.03.2023, teda žaloba bola podaná v trojročnej premlčacej

dobe podľa ustanovenia § 53e Občianskeho zákonníka, ale aj v 2 ročnej subjektívnej a 10 ročnej objektívnej premlčacej dobe, vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere a postavenie žalobcu ako spotrebiteľa. Vo vzťahu k subjektívnej dvojročnej premlčacej dobe uviedla, že o bezdôvodnom obohatení žalovaného sa dozvedela až z porady so svojim právnym zástupcom dňa 05.04.2023, kedy sa od právneho zástupcu dozvedela, že niektoré ustanovenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú v rozpore so zákonnou úpravou, čo má za následok zákonnú sankciu, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a na základe vykonaných úhrad došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Uvedená skutočnosť je preukázaná aj tým, že do mesiaca 03/2023 každý mesiac uhrádzala pravidelne mesačné splátky úveru, ale po porade s právnym zástupcom už od mesiaca 04/2023 splátky nevykonáva. Žalobkyňa poukázala ďalej na rozsudok ESD sp. zn. 677/23 zo dňa 23.01.2025 ktorý rozhodol, že Článok 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48, zmenenej smernicou 2011/90, sa má vykladať v tom zmysle, že predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) musia byť výslovne uvedené v zmluve o úvere a v tejto súvislosti nestačí, aby ich spotrebiteľ mohol sám identifikovať preskúmaním podmienok tejto zmluvy. V bode 62. rozsudku ESD uviedol, že neuviedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle článku 23 smernice 2008 /48 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia, C-42/15 , EU:C:2016: 842, bod 71). V tejto súvislosti tak argumentovala, že predmetná zmluva o úvere neobsahuje predpoklady, ktoré boli použité na výpočet RPMN, čo má za následok zákonnú sankciu, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa ďalej dôvodila, že zo strany žalovaného neboli doložené také dôkazy, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností preukazovali, že poistenie úveru bolo dobrovoľnou doplnkovou službou zo strany žalobcu, že poistenie bolo so žalobcom individuálne dojednané, a teda žalovaný neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, pričom dôkazné bremeno individuálneho dojednania zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve o úvere, zaťažuje žalovaného ako obchodníka. Údajná fakultatívnosť poistenia nevyplýva ani z formulára Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere ako uvádza žalovaný vo svojom vyjadrení. K uvedenému vyjadreniu žalobkyňa predložila výpis z úverového účtu k zmluve o úvere, ktorým preukazuje aj platby vykonané za obdobie od 20.03.2015 do 20.12.2015.

9. Súd po nadobudnutí právoplatnosti zrušujúceho uznesenia krajského súdu vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom vec opätovne prejednal. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní uviedol, že žalobkyňa trvá na podanej žalobe v celom rozsahu aj vzhľadom na predbežné právne posúdenie zo strany súdu je úver bezúročný a bezpoplatkový. Vzhľadom na to, že poistenie úveru bolo neurčité, nejednoznačné, nebolo fakultatívne, čiže nebola možnosť zo strany žalobkyne poistenie odmietnuť, bolo na výber len z viacerých súborov poistenia. Žalovaný nepreukázal, že by bolo poistenie individuálne dojednané. Štandardné európske informácie o poskytnutom úvere a poistení boli žalobkyňi poskytnuté spolu so zmluvou o poskytnutom úvere, v rámci dokumentácie, ktoré mala podpísať. Žalovaný ani tu nezdokladoval, že by mala čas sa s tými informáciami zoznámiť a tým pádom je preukázané, že poistenie nebolo individuálne dojednané, malo byť toto zahrnuté do celkovej výšky nákladov úveru a takisto malo byť zarátané aj do výpočtu RPMN. Žalobkyňa poukazuje aj na to, že v zmluve ani v súvisiacich dokumentoch neboli uvedené predpoklady na výpočet RPMN, ktoré by boli konkrétne k poskytnutým úverom. Toto je tiež jedným z dôvodov aj v zmysle najnovšej judikatúry SD EÚ, že je tento úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Všetko čo bolo žalobkyňou zaplatené žalovanému nad rámec poskytnutej istiny, je tak bezdôvodným obohatením na strane žalovaného a žalobkyňa žiada toto bezdôvodné obohatenie vydať v zmysle podanej žaloby. Žalobkyňa si zároveň uplatňuje aj nárok na náhradu trov konania.

10. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že žalovaný zotrváva na všetkých svojich doterajších vyjadreniach, má za to, že zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky. Pred uzavretím zmluvy o poskytnutí úveru bola riadne skúmaná bonita žalobcu. Zároveň zotrváva na tvrdení, že v uzavretej úverovej zmluve bolo poistenie len fakultatívne, a teda nie povinné. Skutočnosť, že vôľa žalobcu bola vyjadrená technickým prostriedkom, kde políčko je zaškrtnuté vytlačeným križikom, žiadnym spôsobom neznamená, že sa nejedná o voľbu žalobcu. V prílohe podania zo dňa 09.08.2023 žalovaný predložil žiadosť žalobcu o úver, kde nie je táto voľba vyjadrená technickým prostriedkom, pričom túto žiadosť a správnosť údajov v nej žalobca potvrdil vlastnoručným podpisom. V prílohe podania zo dňa 09.08.2023 žalovaný predložil zákonodarcom vypracovaný formulár, štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, čo je oficiálny formulár pre spotrebiteľa v zmysle právnej úpravy.

V závere prvej strany tohto formulára bol žalobca predpísaným spôsobom informovaný, že na získanie spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok poistenie úveru nie je potrebné. Žalovaný má preto za to, že uvedená výška celkových nákladov ako aj RPMN, v ktorých nebola zarátaná pri výpočte aj suma za fakultatívne poistenie je správna, a preto nie je možné určiť bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. V závere žalovaný z opatrnosti opakovane vznáša námietku premlčania k žalobcom uplatnenému nároku. Má za to, že žalobkyňa riadne nepreukázala dôvodnosť podanej žaloby a na základe uvedeného navrhuje, aby súd žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

11. Súd odkázal na dokazovanie vykonané pred zrušujúcim uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn.: 9CoCsp/1/2024 – 186 zo dňa 28.11.2024, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10.01.2024 a doplnil dokazovanie oboznámením listinných dôkazov tvoriacich obsah spisu po tomto zrušujúcom uznesení a to najmä vyjadrením žalobkyne zo dňa 18.01.2025, vyjadrením žalovaného zo dňa 20.01.2025 spolu s dopytom z registra NRKI, vyjadrením žalovaného zo dňa 13.03.2025 na výzvu súdu ohľadom vznesenej námietky premlčania, vyjadrením žalobkyne k vznesenej námietke premlčania spolu s prehľadom splátok a úhrad, súhrnnými informáciami o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských bankami a pobočkami zahraničných bánk za prvý štvrtrok 2014, výsledkom výpočtu RPMN prostredníctvom interaktívnej kalkulačky MF SR a následne ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

12. Medzi žalobkyňou ako dlžníkom a právnym predchodcom žalovaného ako veriteľom, bola dňa 11.02.2015 uzatvorená Zmluva o poskytnutí bezúčelovej pôžičky zmluvy o spotrebiteľskom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 2.000,- eur. Žalovaná sa v zmluve zaviazala splatiť poskytnutý úver s fixnou úrokovou sadzbou vo výške 14,90 % ročne, v pravidelných 120 mesačných splátkach po 31,02 eura, pričom prvá splátka bola splatná 20.02.2015, termín splatnosti ďalších splátok bol dojednaný k 20. dňu v mesiaci a termín konečnej splatnosti úveru bol dojednaný na 12/2024. Celková čiastka bola vyčíslená vo výške 3.722,40 eura, RPMN poskytnutého úveru bola uvádzaná vo výške 14,90 %, priemerná RPMN vo výške 17,33 %. V zmluve bol ďalej dojednaný poplatok za komplexný súbor poistenia vo výške 6,90 % z dojednanej výšky pravidelnej mesačnej splátky, pričom mesačná splátka spolu s poistením tak činila sumu vo výške 33,16 eura. Zo zmluvy ďalej vyplýva, že žalobkyňa má stredoškolské vzdelanie, je zamestnaná v maloobchode od 02/2001 na dobu neurčitú, s priemerným čistým mesačným príjmom vo výške 530,- eur. V zmluve sa ďalej uvádza počet vyživovaných osôb: 0, spôsob bývania: vlastný dom/byt, mesačné finančné výdavky (napr. splátky úverov, hypoték, lízingov): 0,- eur, iné mesačné výdavky (SIPO, náklady na bývanie, telefón): 0,- eur, úverová karta: áno, zrážky zo mzdy: nie. Z článku VII. zmluvy označeného ako „Prihláška k poisteniu schopnosti splácať splátky pôžičky“ vyplýva: „Zvolením si jedného zo súborov poistenia uvedeného nižšie v tejto Zmluve o poskytnutí bezúčelovej pôžičky (ďalej len „Zmluva“) vyjadrujem svoj súhlas s poistením schopnosti splácať splátky pôžičky poskytovanej Spoločnosťou (ďalej len „poistenie“)..." s tým, že žalobkyňa si zvolila komplexný súbor poistenia. V rámci spoločného prehlásenia k zvolenému súboru poistenia sa ďalej uvádza: „V prípade vyznačenia žiadosti o súbor niektorého vyššie uvedeného poistenia žiadam a súhlasím s predmetným poistením vo zvolenom rozsahu...", „V prípade zvolenia si jedného zo súboru poistenia svojím podpisom Zmluvy zároveň potvrdzujem, že poistenie spĺňa moje požiadavky a potreby a bolo mi sprostredkovateľom poistenia (uvedeným v čl. 8.2. Podmienok k Zmluve) odporúčané, keďže kryje riziká o poistenie pre prípad ktorých mám záujem, a že mi boli poskytnuté informácie podľa § 792a Občianskeho zákonníka...", „Ďalej súhlasím s výškou poistného za zvolený súbor poistenia a s tým, že poistné je súčasťou Splátky Pôžičky podľa Zmluvy (ďalej tiež „Splátka“) a je splatné súčasne so Splátkou.“. V zmysle bodu 15.5 zmluvy ďalej žalobkyňa podpísaním zmluvy potvrdila, že všetky údaje, ktoré poskytla spoločnosti sú ku dňu ich poskytnutia pravdivé, aktuálne a úplné.

13. Zo štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, ktorý je opatrený podpisom žalobkyne, v časti 3. označeného ako „Náklady spojené so spotrebiteľským úverom“ vyplýva, že na získanie spotrebiteľského úveru alebo na získanie spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok, sa nemusí uzavrieť poistenie na zabezpečenie spotrebiteľského úveru ani ďalšia zmluva o doplnkovej službe. Aj zo samotnej informácie o RPMN a priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, ktorý žalobkyňa opäť podpísala, vyplýva, že právny predchodca žalovaného pri výpočte RPMN vychádzal z výšky splátky, do ktorej poistenie nebolo započítané.

14. Zo žiadosti o poskytnutie pôžičky vyplýva, že žalobkyňa je rozvedená, stredoškolsky vzdelaná s maturitou, zamestnaná v maloobchode od 02/2001 na dobu neurčitú, s priemerným čistým mesačným príjmom vo výške 530,- eur, ktorý jej je vyplácaný na účet. Žalobkyňa ďalej v žiadosti deklaruje počet

vyživovacích povinností 0, spôsob bývania: vlastný byt, typ telefónnej služby: paušál, a to napriek tomu, že medzi inými mesačnými výdavkami (SIPO, telefón, náklady na bývanie) uvádza výdavky vo výške 0,- eur. Zo žiadosti ďalej vyplýva existencia úverovej karty, avšak medzi mesačné finančné náklady (splátky úverov, hypoték, lízingov) žalobkyňa neuviedla nič. Rovnako v žiadosti deklaruje, že nemá zrážky zo mzdy. Zo žiadosti o poskytnutie pôžičky ďalej vyplýva, že k nej žalobkyňa pripojila aj ďalšie listiny, ako je kópia občianskeho preukazu, kópia aktuálneho výpisu z bankového účtu, kde je uvedená výška príjmu a odosielateľ príjmu, výplatné pásky za posledné 2 mesiace a potvrdenie o príjme. Obdobne ako v samotnej zmluve, je formulovaná prihláška k posteniu schopnosti splácať splátky pôžičky aj v žiadosti o poskytnutie pôžičky. Zo žiadosti tiež vyplýva, že žalobkyňa žiadala jednak o poskytnutie účelovej pôžičky vo výške 10.000,- eur s požadovanou výškou splátok 155,09 eura a počtom splátok 120, ako aj o poskytnutie bezúčelovej pôžičky vo výške 2.000,- eur, s požadovanou výškou splátky 31,02 eura a počtom splátok 120. Žalobkyňa podpísaním žiadosti prehlásila, že všetky údaje týkajúce sa jej osoby sú úplné a pravdivé a berie na vedomie, že spoločnosť je oprávnená overiť si tieto údaje za účelom posúdenia schopnosti splácať spotrebiteľský úver a zistenia ďalších informácií, ktoré bude považovať v súvislosti so schválením tejto žiadosti za nevyhnutné.

15. Z výplatných pások žalobkyne vyplýva, že v mesiaci august 2014 dosiahla žalobkyňa čistý mesačný príjem vo výške 516,83 eura, v mesiaci september 2014 čistý príjem vo výške 548,46 eura a v mesiaci október 2014 čistý príjem vo výške 526,08 eura, pričom sa jej vykonávali zrážky zo mzdy vo výške 67,- eur a to titulom pôžičky. Z potvrdenia zamestnávateľa o príjme zo dňa 25.11.2014 ďalej vyplýva, že žalobkyňa dosiahla za posledných 6 mesiacov priemerný čistý mesačný príjem vo výške 529,37 eura. Zamestnávateľ zároveň potvrdil, že sa jej vykonávajú mesačné zrážky vo výške 67,- eur.

16. Zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 3. štvrťrok 2014 vyplýva, že priemerná RPMN pri spotrebiteľských úveroch neuvedených v r. 1 až 5 vo výške od 1.500,- do 6.500,- eur vrátane, pri zmluvnej splatnosti od 5 do 10 rokov, predstavovala hodnotu 17,33 %.

17. Zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 4. štvrťrok 2014 vyplýva, že priemerná RPMN pri ostatných spotrebiteľských úveroch pri zmluvnej splatnosti od 5 do 10 rokov, predstavovala hodnotu 11,58 %.

18. Z prepočtu prostredníctvom interaktívnej kalkulačky Ministerstva financií SR na výpočet RPMN pri výške úveru 2.000,- eur, pri výške splátky 31,02 eura a počtu splátok 120, vyplýva hodnota RPMN 13,97 % a celková splatená suma 3.722,40 eura.

19. Z prepočtu prostredníctvom interaktívnej kalkulačky Ministerstva financií SR na výpočet RPMN pri výške úveru 2.000,- eur, pri výške splátky 33,16 eura a počtu splátok 120, vyplýva hodnota RPMN 15,72 % a celková splatená suma 3.979,20 eura.

20. Z výpisu z registra klientských informácií zo dňa 02.12.2014 vyplýva jedno splátkové úverové zaťaženie žalobkyne so zostávajúcou sumou vo výške 2.380,- eur a mesačnými splátkami vo výške 72,- eur.

21. Z prehľadu splátok a úhrad vyplýva, že žalobkyňa vykonala titulom poskytnutého úveru, plnenia v celkovej výške 3.216,38 eura.

22. Žalobkyňa listom zo dňa 26.04.2023 vyzvala žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.203,64 eura spolu s nákladmi na uplatnenie pohľadávky vo výške 147,86 eura a to v lehote najneskôr do 09.05.2023.

23. Z úradnej činnosti je súdu známe, že dňom 01.01.2018 došlo k zániku spoločnosti Consumer Finance Holding, a. s. a to jej rozdelením a následným zlúčením s nástupnickými spoločnosťami J. K. H., L.; skrátene názov: VÚB, a. s. so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155 a VÚB Leasing, a. s. so sídlom Mlynské nivy 1, 820 05 Bratislava, IČO: 31 318 045.

24. Podľa § 497 Zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

25. Podľa § 52 ods. 1 Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

26. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

27. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

28. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

29. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

30. Podľa § 1 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Pri výpočte odplaty sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná dohodnutý čas a že dodávateľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve.

31. Podľa § 1 ods. 2 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, odplata podľa odseku 1 sa vyjadruje v percentách zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov za rok a vypočíta sa ako súčet plnení podľa odseku 3 za rok.

32. Podľa § 1 ods. 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, odplatu podľa odseku 1 tvoria plnenia vyjadrené v a) percentách zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov tak, že 1. opakujúce sa plnenie v percentách za iné obdobie ako jeden rok sa prepočíta na obdobie jedného roka, 2. jednorazové plnenie v percentách sa považuje za plnenie za rok, 3. opakujúce sa plnenie v percentách za rok sa považuje za plnenie za rok, b) peniazoch prepočítavané na percentá zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov tak, že 1. opakujúce sa plnenie v peniazoch za iné obdobie ako jeden rok sa prepočíta na obdobie jedného roka, vydelení sa sumou zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov a vynásobí sa číslom 100, 2. jednorazové plnenie v peniazoch sa vydelení sumou zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov a vynásobí sa číslom 100, 3. opakujúce sa plnenie v peniazoch za rok sa vydelení sumou zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov a vynásobí sa číslom 100, c) percentách z inej sumy, ako je suma zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov tak, že 1. opakujúce sa plnenie v percentách za iné obdobie ako jeden rok sa prepočíta na obdobie jedného roka a vynásobí sa podielom sumy, z ktorej sa vypočítava plnenie, a sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov, 2. jednorazové plnenie v percentách sa vynásobí podielom sumy, z ktorej sa vypočítava plnenie, a sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov, 3. opakujúce sa plnenie v percentách za rok sa vynásobí podielom sumy, z ktorej sa vypočítava plnenie, a sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov.

33. Podľa § 1 ods. 4 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, 2a) naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy.

34. Podľa § 1a ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety.

35. Podľa § 1a ods. 4 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, najvyššia prípustná výška odplaty sa posudzuje podľa pravidiel uvedených v odsekoch 1 až 3 ku dňu uzavretia spotrebiteľskej zmluvy, ktorej predmetom je poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi.

36. Podľa § 1a ods. 5 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, sumy alebo percentá vypočítané podľa tohto nariadenia vlády sa zaokrúhľujú na dve desatinné miesta nahor.

37. Podľa § 1 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

38. Podľa § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

39. Podľa § 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

40. Podľa § 2 písm. h) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

41. Podľa § 4 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, veriteľ alebo finančný agent⁹) je povinný v dostatočnom časovom predstihu pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred prijatím ponuky o spotrebiteľskom úvere poskytnúť spotrebiteľovi v súlade so zmluvnými podmienkami ponúkanými veriteľom alebo požiadavkami spotrebiteľa informácie o a) druhu spotrebiteľského úveru, b) veriteľovi, prípadne finančnom agentovi spotrebiteľského úveru, v rozsahu obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, prípadne finančného agenta, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresa trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa alebo finančného agenta, ak ide o fyzickú osobu, c) celkovej výške, konkrétnej mene ponúkaného spotrebiteľského úveru a podmienkach jeho čerpania, d) dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, e) tovare alebo službe, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a o cene tovaru alebo poskytnutej službe, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere, f) úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienkach, ktoré upravujú jej uplatňovanie, indexe alebo referenčnej úrokovej sadzbe, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj o

časových obdobiach, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienkach a spôsobe vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, g) celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a o ročnej percentuálnej miere nákladov znázornenej pomocou reprezentatívneho príkladu, v ktorom sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov; pri poskytovaní týchto informácií je veriteľ povinný zohľadniť 1. návrh podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktoré veriteľovi oznámil spotrebiteľ, vrátane dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a celkovú výšku spotrebiteľského úveru, 2. či zmluva o spotrebiteľskom úvere umožňuje rozličné spôsoby čerpania spotrebiteľského úveru s rôznymi poplatkami alebo úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru a veriteľ používa predpoklad uvedený v prílohe č. 2 časti II písm. b); v takom prípade musí veriteľ uviesť, že iné mechanizmy čerpania spotrebiteľského úveru môžu viesť k vyššej ročnej percentuálnej miere nákladov, h) výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne o poradí, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, i) poplatkoch za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné operácie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, o poplatkoch za používanie platobných prostriedkov na platobné operácie a čerpania, iných poplatkoch vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a o podmienkach, za ktorých sa tieto poplatky môžu zmeniť, j) výške poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára pri uzavretí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ak sú veriteľovi známe, k) povinnosti uzavrieť zmluvu o doplnkovej službe súvisiacej so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, najmä poistenie, ak uzavretie takej zmluvy je povinné na získanie spotrebiteľského úveru alebo na jeho získanie za ponúkaných podmienok, l) úrokovej sadzbe, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsobe jej úpravy a prípadných poplatkoch pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere, m) následkoch nesplácania spotrebiteľského úveru, n) veriteľom vyžadovanom zabezpečení alebo poistení, o) práve na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, p) práve na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, práve veriteľa na náhradu nákladov spojených so splatením spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti a spôsobe určenia ich výšky, q) práve spotrebiteľa na okamžité a bezplatné informácie o výsledku nahliadnutia veriteľa do príslušnej databázy na účely posúdenia jeho schopnosti splácať spotrebiteľský úver, r) práve spotrebiteľa dostať na vlastnú žiadosť a bezplatne jedno vyhotovenie návrhu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, s) dobe, počas ktorej je veriteľ viazaný informáciami poskytovanými pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

42. Podľa § 4 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, informácie podľa odseku 1 je veriteľ alebo finančný agent povinný poskytnúť prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorý je uvedený v prílohách č. 3 a 4, a to v listinnej podobe alebo v podobe zápisu na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. Veriteľ alebo finančný agent je povinný spotrebiteľovi poskytnúť zrozumiteľnú, stručnú a zreteľnú informáciu o ročnej percentuálnej miere nákladov podľa odseku 1 písm. g) a priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver zverejnenej podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok v samostatnom dokumente v listinnej podobe alebo v podobe zápisu na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi, spolu s formulárom pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere podľa prvej vety. Všetky dodatočné informácie iné ako sú uvedené v prvej a druhej vete poskytne veriteľ alebo finančný agent spotrebiteľovi v ďalšom samostatnom dokumente.

43. Podľa § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

44. Podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka¹⁸⁾ musí obsahovať tieto náležitosti: a) druh spotrebiteľského úveru, b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako

u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu, c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom, f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere, i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť, o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere, p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru, q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie, r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe, s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia, t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16, u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu, x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23, y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

45. Podľa § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

46. Podľa § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je

oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

47. Podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

48. Podľa § 7 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.¹⁷⁾

49. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

50. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

51. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

52. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

53. Podľa § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka, premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

54. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

55. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

56. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

57. Podľa § 122 ods. 1 Občianskeho zákonníka, lehota určená podľa dní začína sa dňom, ktorý nasleduje po udalosti, ktorá je rozhodujúca pre jej začiatok. Polovicou mesiaca sa rozumie pätnásť dní.

58. Podľa § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka, koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, prípadne koniec lehoty na jeho posledný deň.

59. Podľa § 122 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak posledný deň lehoty prípadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

60. Podľa § 53e Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.07.2024, ak sa obchodník v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou bezdôvodne obohatil, premičacia doba na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia neuplynie skôr ako za tri roky od posledného plnenia spotrebiteľa.

61. Podľa § 879x Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.07.2024, ustanovenia tohto zákona sa použijú na právne vzťahy vzniknuté po 30. júni 2024. Ustanoveniami § 852a, § 852b, § 852d až 852m sa spravujú aj právne vzťahy, ktorých obsahom je dodávanie digitálneho plnenia, ktoré vznikli pred 1. júlom 2024, ak k dodaniu digitálneho plnenia dochádza po 30. júni 2024; vznik týchto právnych vzťahov a vznik nárokov z týchto právnych vzťahov sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024.

62. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

63. Podľa prvej vety § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

64. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

65. Podľa § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

66. Podľa § 216 ods. 1 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu.

67. Podľa § 232 ods. 3 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

68. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

69. Uzavretú zmluvu o poskytnutí bezúčelovej pôžičky, zmluva o spotrebiteľskom úvere súd posúdil jednak ako Zmluvu o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka, ale zároveň ide o spotrebiteľskú zmluvu podľa ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a predmetný zmluvný vzťah súd posúdil aj v zmysle ustanovení Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

70. Preskúmaním zmluvy dospel súd k záveru, že zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka. Súd ďalej pristúpil v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka k preskúmaniu výšky odplaty za poskytnutý úver, či táto odplata v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka s poukazom na § 1 a § 1a ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., neprekračuje najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať, keďže jej prekročenie by malo za následok nástup zákonnej sankcie spočívajúcej v absolútnej neplatnosti zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru. Podľa § 1 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy, a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. V danom prípade pozostáva odplata za poskytnutý úver z úroku vo výške 14,90 % ročne a z poplatku za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 2,14 eura mesačne.

71. Podľa § 1 ods. 2 nariadenia vlády, odplata sa vyjadruje v percentách zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov za rok a vypočíta sa ako súčet plnení podľa odseku 3 za rok. Zmluvný úrok vo výške 14,90 % p. a., naplňa na účel výpočtu odplaty predpoklady obsiahnuté v § 1 ods. 3 písm.

a) bodu 3. predmetného nariadenia vlády, podľa ktorého odplatu okrem iného tvoria plnenia vyjadrené v percentách zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov tak, že opakujúce sa plnenie v percentách za rok, sa považuje za plnenie za rok.

72. Dojednané náklady spojené s poistením poskytnutého úveru vo výške 2,14 eura mesačne po prepočte podľa § 1 ods. 3, písm. b) bodu 1. nariadenia vlády, predstavujú na účely výpočtu odplaty po zaokrúhlení podľa § 1a ods. 5 nariadenia vlády hodnotu 1,284 % (2,14 eura x 12 mesiacov : 2.000,- eur x 100). V tejto súvislosti súd udáva, že odplata podľa § 1 ods. 1 nariadenia vlády integruje všetky odplatné plnenia, ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov a viažu sa na akúkoľvek službu viazanú na poskytnutie úverovej služby. V zmysle uvedeného je potom irelevantné, či je povaha doplnkovej súvisiacej služby, a teda v danom prípade poistenia, voliteľná alebo nie, keďže v konečnom dôsledku dochádza k zvyšovaniu ceny hlavnej služby. Poplatok za poistenie tak jednoznačne spĺňa zákonné znaky inkorporácie plnení vstupujúcich do civilnoprávnej odplaty v súlade so znením § 1 ods. 1 nariadenia vlády SR, ktoré ako súvisiace plnenie navyšuje povinnosť spotrebiteľa plniť odplatu spojenú a súvisiacu s poskytnutím hlavnej úverovej služby. V tejto súvislosti je ešte nutné poukázať na to, že pre posúdenie materializovaných plnení vstupujúcich do civilnoprávnej odplaty je úplne nerozhodné vymedzenie plnení vstupujúcich do RPMN podľa Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a rovnako nerozhodný je aj účel plnenia, keďže spojené plnenie vždy navyšuje celkovú výšku plnenia. Rovnako je pritom pre tento účel nerozhodné aj vymedzenie tých plnení, ktoré vstupujú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom podľa Zákona č. 129/2010 Z. z. V zmysle uvedeného má tak súd za to, že dojednané poistenie jednoznačne spĺňa atribút doplnkového plnenia, ktoré sa do celkovej odplaty za poskytnutý úver v zmysle § 1 ods. 1 nariadenia vlády zahŕňa.

73. Celková suma plnení vyjadrená v percentách za rok ku dňu uzavretia zmluvy tak predstavuje odplatu za poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 16,184 % (14,90 % zmluvný úrok + 1,284 % náklady spojené s poistením schopnosti splácať úver), po zaokrúhlení hodnotu 16,19 %.

74. Podľa § 1 ods. 4 nariadenia vlády, na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcim uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy, pričom podľa § 1a ods. 1 nariadenia vlády, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov pri obdobnom úvere alebo pôžičke. Priemerná RPMN za príslušný kalendárny štvrtrok sa v zmysle § 2 vyhlášky Ministerstva financií SR č. 289/2010 zverejňuje najneskôr v posledný pracovný deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po uplynutí príslušného kalendárneho štvrtroka. Keďže zmluva bola uzavretá dňa 11.02.2015, bolo potrebné pre posúdenie najvyššej prípustnej výšky odplaty vychádzať z priemernej RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk za 4. štvrtrok roku 2014 (október, november, december), keď v zmysle § 2 vyhlášky Ministerstva financií SR č. 289/2010, bola táto hodnota za tento štvrtrok zverejnená najneskôr dňa 30.01.2015. Priemerná RPMN úverov poskytnutých bankami a pobočkami zahraničných bánk za 4. štvrtrok 2014 pri zmluvnej splatnosti nad 5 do 10 rokov, predstavovala hodnotu 11,58 % pri obdobnom spotrebiteľskom úvere, v dôsledku čoho súd konštatuje, že odplata za poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 16,19 % neprekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty, ktorá v čase uzatvorenia zmluvy predstavovala hodnotu 23,16 % (16,19 % ? 2 x 11,58 %).

75. Súd tiež preskúmal zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka skúmajúc, či táto neobsahuje ustanovenia, ktoré by spôsobili značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a tieto v predmetnej zmluve nevzhladol.

76. Žalobkyňa v prvom rade ako dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru namietala hrubé porušenie povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, keď podľa nej veriteľ absolútne neskúmal a náležite nevyhodnotil jej príjem, jej rodinný stav a výdavky, čo vyplýva z formulárovej zmluvy, keď k zmluve neboli doložené žiadne doklady, poukazujúc ďalej na to, že zo zmluvy vyplýva, že má úverovú kartu, ale jej mesačné výdavky na úvery sú vo výške 0,- eur a náklady na bývanie tiež vo výške 0,- eur, čo je prakticky nemožné, aby dospelá fyzická osoba nemala žiadne náklady na bývanie, cestovanie, stravu a iné, pričom tiež poukázala na to, že v zmluve je uvedený len údaj o výške jej príjmu v sume 530,- eur. V tejto súvislosti je v prvom rade nutné uviesť, že Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v čase posudzovania žiadosti žalobkyne o poskytnutie

spotrebiteľského úveru, nekládol na posudzovanie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak prísne požiadavky ako je tomu dnes. V súčasnosti má § 7 predmetného zákona 43 odsekov, pričom ďalšie podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, vrátane ďalších limitov ako aj metodiku pri výpočte jednotlivých ukazovateľov pre posúdenie schopnosti splácať žiadaný úver, upravuje aj Opatrenie Národnej banky Slovenska zo dňa 14.11.2017. Je treba dať žalovanému za pravdu, že v čase posudzovania schopnosti žalobkyne splácať spotrebiteľský úver, nebolo účinné ani len Opatrenie Národnej banky Slovenska č. 1/2014 zo dňa 07.10.2014, ktoré sa v relevantných častiach malo implementovať až od 01.03.2015, preto žalovaný pri posudzovaní schopnosti žalobkyne splácať úver, mohol a teda aj mal postupovať v zmysle § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase posudzovania jej žiadosti. Ako vyplýva z § 7 ods. 1 predmetného zákona, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Na uvedené potom nadväzuje § 11 ods. 2 predmetného zákona, v zmysle ktorého, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

77. Ako však vyplýva z predložených listinných dôkazov, právny predchodca žalovaného posúdil schopnosť žalobkyne splácať spotrebiteľský úver tak s prihliadnutím na jej príjmy, výdavky a rodinný stav, ako aj nahliadnutím do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch, hoci v zmysle platnej právnej úpravy, postačovalo splnenie jednej z týchto podmienok. Zo žiadosti o poskytnutie pôžičky totiž nepochybne vyplýva, že žalobkyňa je rozvedená, stredoškolsky vzdelaná s maturitou, zamestnaná v maloobchode od 02/2001 na dobu neurčitú, s priemerným čistým mesačným príjmom vo výške 530,- eur, ktorý jej je vyplácaný na účet. Žalobkyňa ďalej v žiadosti deklaruje počet vyživovacích povinností 0, spôsob bývania: vlastný byt, typ telefónnej služby: paušál, a to napriek tomu, že medzi inými mesačnými výdavkami (SIPO, telefón, náklady na bývanie), uvádza výdavky vo výške 0,- eur. Zo žiadosti ďalej vyplýva existencia úverovej karty, avšak medzi mesačné finančné náklady (splátky úverov, hypoték, lízingov) žalobkyňa neuviedla nič. Rovnako v žiadosti deklaruje, že nemá zrážky zo mzdy, avšak z predložených výplatných pások vyplývajú tieto vo výške 67,- eur. Zo žiadosti žalobkyne ďalej vyplýva, že k nej žalobkyňa pripojila aj ďalšie listiny, ako je kópia občianskeho preukazu, kópia aktuálneho výpisu z bankového účtu, kde je uvedená výška príjmu a odosielateľ príjmu, výplatné pásky za posledné 2 mesiace a potvrdenie o príjme. Z výplatných pások žalobkyne vyplýva, že v mesiaci august 2014 dosiahla žalobkyňa čistý mesačný príjem vo výške 516,83 eura, v mesiaci september 2014 čistý príjem vo výške 548,46 eura a v mesiaci október 2014 čistý príjem vo výške 526,08 eura, pričom sa jej vykonávali zrážky zo mzdy vo výške 67,- eur a to titulom pôžičky. Z potvrdenia zamestnávateľa o príjme zo dňa 25.11.2014 ďalej vyplýva, že žalobkyňa dosiahla za posledných 6 mesiacov priemerný čistý mesačný príjem vo výške 529,37 eura. Zamestnávateľ zároveň potvrdil, že sa jej vykonávajú mesačné zrážky vo výške 67,- eur. V súvislosti s námietkou žalobkyne, že žalovaný nezískal, teda následne ani nevyhodnotil a ani neoveril informácie o jej bonite, z ktorých by bol schopný zistiť objektívny obraz o jej finančnej situácii, že žalovaný nedôsledne zisťoval, a preto ani nezohľadnil jej výdavky, aj keď mal objektívnu možnosť si ich pred poskytnutím úveru overiť, súd udáva, že s touto argumentáciou žalobkyne nemožno súhlasiť. V zmysle § 7 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z. je totiž spotrebiteľ povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, o čom bola žalobkyňa náležite poučená, keď podpisom žiadosti prehlásila, že všetky údaje uvedené v žiadosti sú úplné a pravdivé, pričom potom neobstojí ani námietka žalobkyne, že žiadosť vypisoval sprostredkovateľ úveru, keď tak mohol urobiť len v zmysle intencií žalobkyňou tvrdených skutočností, keďže prvoradým ekonomickým záujmom veriteľa je riadne a včasné splnenie záväzku zo strany spotrebiteľa. Ak teda žalobkyňa v záujme získania úveru učinila prehlásenia, ktoré nie sú úplné či pravdivé, potom táto skutočnosť nemôže byť na ujmu veriteľa, pričom je potrebné podotknúť, že rovnako ako v žiadosti o poskytnutie úveru, aj v samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere žalobkyňa svojim podpisom potvrdila jednak pravdivosť ako aj aktuálnosť a úplnosť údajov, ktoré veriteľovi poskytla. Veriteľ objektívne mohol totiž pri posudzovaní schopnosti žiadateľa splácať úver, vychádzať len z údajov samotnou žalobkyňou uvádzaných, keďže veriteľ objektívne nemá možnosť a ani povinnosť zistiť, aké peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa spotrebiteľ má, voči komu ich

má a v akej výške, a pokiaľ spotrebiteľ žiadne neuvádza, je v súlade aj so súčasne oveľa prísnejšou platnou právnou úpravou, pokiaľ pri posudzovaní schopnosti žiadateľa vychádzal len z nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa (suma životného minima). Žalovaný napriek tomu, že mal k dispozícii údaje o príjmoch a výdavkoch a rodinnom stave žalobkyne, ktoré sama deklarovala v žiadosti o poskytnutie úveru, nahliadol aj do databázy údajov o spotrebiteľoch, pričom len pre doplnenie súd udáva, že takúto povinnosť mu obligatórne ukladá napr. súčasné znenie § 7 ods. 17 Zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré v čase posudzovania schopnosti žalobkyne splácať úver, v zákone zakotvené nebolo, a doplnené bolo až Zákomom č. 35/2015 Z. z., s účinnosťou od 30.09.2015. Naproti tomu ako sám žalovaný správne v konaní poukazoval, v čase posudzovania schopnosti žalobkyne splácať požadovaný úver, sa v zmysle § 7 ods. 1 za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považovalo posudzovanie schopnosti splácať úver bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch, čo teda znamená, že pre riadne posúdenie schopnosti žalobkyne splácať úver, bolo postačujúce splniť jednu alebo druhú podmienku. Ako vyplýva zo skutkových tvrdení žalovaného, ktoré žalobkyňou popreté neboli, dopytom do úverového registra dňa 02.12.2014 právny predchodca žalovaného zistil jeden splátkový úver s mesačnou splátkou 72,- eur a z potvrdenia zamestnávateľa zistil zrážky zo mzdy na splátky pôžičky voči G. H. vo výške 67,- eur. Oba úvery zanikli konsolidáciou, tzn. boli refinancované spolu s ďalšími dvomi úvermi, a to spotrebiteľským úverom zo dňa 10.12.2014 s mesačnou splátkou vo výške 165,79 eura. V zmysle uvedeného má tak súd za to, že postup právneho predchodcu žalovaného, ktorý v rámci výdavkov znižujúcich príjem spotrebiteľa zohľadnil splátku tohto úveru vo výške 165,79 eura, keď žalobkyňa žiadne ďalšie výdavky neuvádzala, je správny. Rovnako správne postupoval právny predchodca žalovaného aj v tej súvislosti, pokiaľ pri nákladoch na zabezpečenie životných potrieb zohľadnil sumu životného minima na jednu osobu (keď žalobkyňa žiadne výdavky neuvádzala), keď tento údaj je relevantným východiskom aj pri súčasnej, oveľa prísnejšej právnej úprave, pričom žalobkyňa súčasne žiadnu vyživovaciu povinnosť neuvádzala. Správne postupoval právny predchodca žalovaného aj pokiaľ ide o zisťovanie príjmu žalobkyne, keď vychádzal z potvrdenia o príjme žalobkyne a jej výplatných pásoch, keďže vtedy platná právna úprava ho neopravňovala na elektronické preverenie informácie súvisiacej s príjmom spotrebiteľa v Sociálnej poisťovni tak, ako je tomu v súčasnosti, pričom súd len pre doplnenie udáva, že v súčasnom znení Zákona o spotrebiteľských úveroch ide dokonca o povinnosť veriteľa. Na základe uvedeného potom nemožno konštatovať nič iné, než že právny predchodca žalovaného v súlade s vtedy platnou právnou úpravou, s odbornou starostlivosťou a so starostlivosťou riadneho hospodára, posúdil schopnosť žalobkyne splácať požadovaný úver, keď na tieto účely zohľadnil príjem žalobkyne vo výške 529,37 eura, náklady na zabezpečenie základných životných potrieb v sume životného minima vo výške 198,09 eura, náklady znižujúce príjem žalobkyne s poukazom na výšku existujúcej splátky úveru vo výške 165,79 eura a dospel na základe uvedeného k záveru, že pri disponibilnom zostatku vo výške 165,49 eura, je žalobkyňa schopná splácať ňou požadovaný úver v pravidelných mesačných splátkach po 33,16 eura vrátane poistného. S touto argumentáciou súdu prvej inštancie obsiahnutou v jeho prvom rozhodnutí sa stotožnil aj Krajský súd v Nitre keď tento vo svojom rozhodnutí sp. zn.: 9CoCsp/1/2024 – 186 zo dňa 28.11.2024 konštatoval, že námietky žalobkyne týkajúce sa skúmania bonity sú nedôvodné.

78. Ako ďalší dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru uvádzala žalobkyňa skutočnosť, že zmluva o úvere neobsahuje žiadnu možnosť spotrebiteľa odmietnuť poistenie, v dôsledku čoho tak bolo uzatvorenie poistenia podmienkou pre uzatvorenie zmluvy o úvere, v zmysle čoho sa tak nejedná o dobrovoľnú doplnkovú službu a teda mesačný poplatok za poistenie mal byť započítaný do celkových nákladov spotrebiteľa, ako aj do výpočtu RPMN, namietajúc tak správnosť celkovej výšky nákladov, celkovej čiastky a tiež správnosť RPMN úveru, uvádzaných v zmluve. S týmto názorom žalobkyne súd prvej inštancie nesúhlasil. Poukázal na § 2 písm. g) Zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, podľa ktorého na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Posúdiac následne sporné ustanovenia zmluvy, žiadosť o poskytnutie úveru a tiež Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, vrátane Informácie o RPMN a priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver súd prvej inštancie konštatoval, že nemožno dospieť k záveru, že by bolo právnym predchodcom žalovaného ponúkané poistenie,

podmienkou získania sporného úveru, či jeho získania za ponúkaných podmienok, a možnosť dojednania poistenia tak bola v zmysle uvedeného fakultatívna. Súd predpokladal, že si žalobkyňa pred podpisom zmluvy splnila svoju prvoradú a základnú povinnosť a žiadosť ako aj zmluvu o úvere a ďalšiu súvisiacu dokumentáciu si riadne prečítala, v dôsledku čoho jej ako priemernej spotrebiteľke a to aj s prihliadnutím na jej predchádzajúce skúsenosti s úverovými produktmi muselo byť zrejmé, že poistenie nie je podmienkou poskytnutia úveru. Na uvedenom preto nič podľa názoru súdu nemenila ani skutočnosť, že bola zmluva predtlačená a formulárová, ako ani žalobkyňou tvrdená námietka, že žiadosť o úver vyplňal sprostredkovateľ úverového produktu, keď tento tak mohol učiniť len v intenciách jej požiadaviek, pričom rozhodnutie či a za akých podmienok vstúpi žiadateľ do záväzkového vzťahu, je napokon výlučne a len vecou toho ktorého žiadateľa. V tomto smere súd poukázal aj na argumentáciu obsiahnutú v rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn.: 9CoCsp/4/2021 zo dňa 16.03.2022, na ktorú odkázal aj samotný žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení. Za účelové považoval potom aj tvrdenie žalobkyne v tom zmysle, že formulácia prihlášky do poistenia je nejasná a neurčitá, keďže nie je zrejmé, pre ktorý druh úveru sa má údajné zvolené poistenie vzťahovať, keď v bode VIII. žiadosti sa jedná o požadovanú účelovú pôžičku vo výške 10.000,- eur a v bode IX. o bezúčelovú pôžičku vo výške 2.000,- eur, keď žalobkyňa síce mohla mať záujem o rôzne úvery a teda aj záujem o ich poistenie pre prípad, že jej bude niektorý z požadovaných úverov poskytnutý, zo samotnej zmluvy o úvere, ktorú žalobkyňa nepochybne podpísala, však jednoznačne vyplýva, že uzavrela zmluvu o poskytnutí bezúčelovej pôžičky, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru vo výške 2.000,- eur, a ktorý poskytnutý úver bol v zmysle jej požiadaviek aj poistený. Na základe uvedeného tak súd konštatoval, že sporné poistenie schopnosti splácať splátky pôžičky nebolo podmienkou získania predmetného úveru, či jeho získania za ponúkaných podmienok, a teda nebol dôvod ho zahrnúť ani do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a teda ani do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vo výške 3.722,40 eura sa tak podľa názoru súdu rovnala súčine počtu a výšky splátok (120 splátok x 31,02 eura výška splátky) a bola tak v zmluve uvádzaná v správnej výške, v dôsledku čoho potom vychádzajúc okrem iného aj z týchto údajov, výsledok RPMN úveru po prepočte cez interaktívnu kalkulačku Ministerstva financií SR, predstavoval hodnotu 13,97 %. Súd ďalej argumentoval, že hoci v zmluve je uvádzaná RPMN nepochybne vo vyššej hodnote, a síce v hodnote 14,90 %, súd konštatoval, že táto nie je uvádzaná v neprospech spotrebiteľa tak, ako to má na mysli § 11 ods. 1 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch.

79. Odvolací súd však považoval námietku žalobkyne týkajúcu sa povinnosti uzavrieť poistenie a s tým súvisiaci výpočet RPMN, ktorý podľa jej názoru nie je správny a do jeho výpočtu malo byť premietnuté aj povinne uzatvorené poistné, za dôvodnú. V tejto súvislosti konštatoval, že z textu prihlášky nie je ani možné vyvodiť, že by žalobkyňi bola poskytnutá možnosť poistenie odmietnuť. Z takto formulovaného obsahu zmluvy skôr vyplýva, že poistenie bolo podmienkou uzatvorenia zmluvy o poskytnutí úveru. Už len samotné zakotvenie ustanovení o náhrade poistného v rámci zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyvoláva pochybnosti o tom, že nejde o osobitne vyjednanú zmluvnú podmienku. Ani skutočnosť, že v štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere zo dňa 12.01.2015 je uvedené, že nie je potrebné uzavrieť poistenie na získanie spotrebiteľského úveru alebo na získanie spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok. V tomto smere je potrebné dodať, že ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, zdá sa byť spravodlivé ich vykladať v neprospech toho, kto ich do zmluvy uložil. Odvolací súd poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. júna 2008 sp. zn. I. ÚS 243/07, v ktorom je okrem iného uvedené, že tvorca zmluvy, ktorý argumentuje neurčitým ustanovením pripúšťajúcim viaceré možných výkladov, musí sám preukázať, že nekoná v zlej viere a že medzi stranami bol skutočne konsenzus na tvorcom zmluvy tvrdenom význame, a nie naopak. Odvolací súd konštatoval, že žalovaný v danom smere nepreukázal spôsob dojednania poistného, ani skutočnosť, že spotrebiteľ mal možnosť poistenie odmietnuť. Pokiaľ poistenie nie je podmienkou poskytnutia úveru, zmluva musí byť v časti dojednania poistného transparentná a určitá tak, aby bolo nad rámec akýchkoľvek pochybností zrejmé, že spotrebiteľ sa dobrovoľne rozhodol pre poistenie, a to na základe všetkých potrebných informácií. Žalovaný nepreukázal, že zmluvnú podmienku, ktorou je poskytnutie úveru, si žalobkyňa vymienila. Hoci zo zmluvy o úvere výslovne nevyplýva, že uzatvorenie poistenia bolo podmienkou poskytnutia úveru, je potrebné myslieť na spotrebiteľa ako slabšiu stranu, ktorej je nevyhnutné poskytovať zvýšenú ochranu, keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka nemala možnosť odmietnuť uzatvorenie poistenia, je potrebné poistenie zahrnúť do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, teda aj do celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ v súvislosti s poskytnutým úverom zaplatiť, ako aj do výpočtu RPMN. Ak potom žalovaný poistné nezahrnul do celkových nákladov

spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, teda do celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ v súvislosti s poskytnutím úveru zaplatiť a aj do výpočtu RPMN, je potrebné vyvodiť záver, že zmluva o úvere neobsahuje predpísané náležitosti, a to podľa § 9 ods. 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch a s tým súvisiaci záver, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, pretože uvedená RPMN v zmluve je nesprávna.

80. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu tak konštatuje, že nezahrnutím nákladov na doplnkovú službu spočívajúcu v poistení schopnosti splácať splátky pôžičky do celkových nákladov spotrebiteľa a teda aj do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je celková čiastka uvádzaná v zmluve nesprávne, keď táto sa nerovná súčinu počtu a výšky splátok (33,16 eura x 120 splátok = 3.722,40 eura, ale 3.979,20 eura). Vzhľadom k tomu, celková čiastka je v zmluve uvedená nesprávne, nemožno dospieť k inému záveru, než že v zmluve uvedená vôbec nie je, pričom podľa § 11 ods. 1, písm. b) Zákona č. 129/2010 Z. z., absencia náležitosti podľa písm. j) spôsobuje, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. Ako nepochybne ďalej vyplýva zo štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, právny predchodca žalobcu pri výpočte RPMN poskytnutého spotrebiteľského úveru, vychádzal z výšky splátky úveru, do ktorého poistenie opäť nezahrnul. Po prepočte RPMN poskytnutého úveru prostredníctvom interaktívnej kalkulačky MF SR pri súčasnom zohľadnení poistenia, predstavuje RPMN poskytnutého úveru hodnotu 15,72 %, pričom v zmluve sa uvádza hodnota 14,90 %. RPMN poskytnutého spotrebiteľského úveru uvádzaná v zmluve je tak v neprospech spotrebiteľa, čo v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) opäť spôsobuje nástup zákonnej sankcie v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru. Na uvedenom tak nič nemení ani argumentácia žalovaného, že informáciu o nepovinnom poistení zakotvil do formulára podľa § 4 ods. 2 zákona. Súd preskúmal aj ďalšie obligatórne náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. a) až i), k), r) a y) a konštatuje, že tieto obligatórne náležitosti zmluva o úvere obsahuje. Vo vzťahu k náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. y) súd zároveň udáva, že hodnota priemernej RPMN uvádzaná v zmluve vo výške 17,33 % je uvádzaná správne. Platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok, je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. Keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá 11.02.2015, teda do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty RPMN za príslušný kalendárny štvrtrok, (ktorá sa v zmysle § 2 vyhlášky Ministerstva financií SR č. 289/2010 zverejňuje najneskôr v posledný pracovný deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po uplynutí príslušného kalendárneho štvrtroka, teda v danom prípade tak bola zverejnená najneskôr dňa 30.01.2015 – piatok), bolo tak potrebné výšku priemernej RPMN zistiť za predchádzajúci štvrtrok, teda za 3. štvrtrok roku 2014, pričom priemerná RPMN spotrebiteľských úverov poskytnutých všetkými veriteľmi predstavuje pri zmluvnej splatnosti od 5 do 10 rokov pri spotrebiteľskom úvere od 1.500,- eur do 6.500,- eur vrátane, hodnotu 17,33 % a teda tak, ako je aj uvádzaná v zmluve. Vo vzťahu k novej námietke žalobkyne s odkazom na rozsudok súdneho dvora z 23.01.2025 vo veci C – 677/23, podľa ktorého je potrebné predpoklady použité na výpočet RPMN zrozumiteľne, stručne a výslovne uviesť v zmluve o úvere s tým, že samotná možnosť spotrebiteľa identifikovať ich na základe prečítania jednotlivých ustanovení zmluvy nepostačuje, súd udáva, že výpočet RPMN s dosadením jednotlivých veličín do vzorca na výpočet RPMN sa nachádza v Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere zo dňa 12.01.2015, ktoré žalobkyňa podpísala a to konkrétne v časti 3. „Náklady spojené so spotrebiteľským úverom“, pričom rovnaký výpočet sa nachádza aj v listine označenej ako „Informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov a priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver“ zo dňa 12.01.2015, ktorú listinu žalobkyňa opäť podpísala. Uvedené informácie podľa § 4 ods. 1 písm. g) zákona, tak boli žalobkyni nepochybne poskytnuté tak, ako to určuje § 4 ods. 2 zákona, a teda táto námietka žalobkyne nie je dôvodná. Zhrnúc vyššie uvedené tak však súd konštatuje, že absencia náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) ako aj nesprávne uvedenie RPMN poskytnutého úveru v neprospech spotrebiteľa spôsobuje, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov.

81. Keďže žalovaným poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, plnenia žalobkyne nad rámec poskytnutej istiny, sú plneniami prijatými žalovaným bez právneho dôvodu a teda bezdôvodným obohatením, ktoré je žalovaný v zmysle § 456 Občianskeho zákonníka povinný vydať žalobkyni. Ako to vyplýva z prehľadu splátok a úhrad, žalobkyňa vykonala titulom poskytnutého úveru, plnenia v celkovej výške 3.216,38 eura. Prijatím plnenia dňa 18.03.2020 vo výške 33,16 eura zo strany žalobkyne, sa

žalovaný prvýkrát bezdôvodne obohatil vo výške 22,66 eura a následne tiež prijatím splátky vo výške 53,56 eura a 28 splátok po 40,72 eura.

82. Keďže žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania vo vzťahu ku všetkým úhradám uhradeným viac ako dva roky pred doručením žaloby súdu argumentujúc, že ak žalobkyňa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov, je zrejmé, že doba 2 roky na uplatnenie práva na súde jej plynula a plynie od každej ďalšej splátky po dátume úhrady čerpanej istiny, zaoberal sa tak súd v ďalšom jej dôvodnosťou. V tejto súvislosti poukázala zároveň žalobkyňa na § 53e Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak sa obchodník v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou bezdôvodne obohatil, premlčacia doba na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia neuplynie skôr ako za tri roky od posledného plnenia spotrebiteľa argumentujúc, že v situáciách, kedy spotrebiteľ žaluje do troch rokov odkedy zo spotrebiteľskej zmluvy naposledy plnil, prípadné námietky premlčania sa prima facie nebudú môcť presadiť s tým, že sa to týka nielen námietok pokiaľ ide o posledné čiastkové plnenia, ale aj všetkých čiastkových plnení, hoci niektoré boli uskutočnené skôr. Žalobkyňa v tejto súvislosti argumentovala, že poslednú splátku vykonala dňa 24.03.2023, teda žaloba bola podaná v trojročnej premlčacej dobe podľa § 53e Občianskeho zákonníka, ale aj v 2 ročnej subjektívnej a 10 ročnej objektívnej premlčacej dobe vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy. Tu je v prvom rade potrebné uviesť, že § 53e bol do Občianskeho zákonníka zavedený Zákonom č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinným od 01.07.2024, pričom podľa § 879x Občianskeho zákonníka, ustanovenia tohto zákona sa použijú na právne vzťahy vzniknuté po 30. júni 2024. Je nepochybné, že právne vzťahy titulom bezdôvodného obohatenia vznikali v prejednávanej veci prijatím každej splátky žalovaným nad rámec poskytnutej istiny zo strany žalobkyne, pričom posledná splátka bola takto zo strany žalobkyne žalovaným prijatá dňa 24.03.2023. K vzniku posledného právneho vzťahu titulom bezdôvodného obohatenia medzi stranami sporu došlo tak naposledy dňa 24.03.2023, v dôsledku čoho tak § 53e Občianskeho zákonníka v prejednávanej veci aplikovať nemožno.

83. V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon v § 107 Občianskeho zákonníka upravuje 2 - ročnú subjektívnu a 3 - ročnú objektívnu premlčaciu dobu, resp. 10 - ročnú objektívnu premlčaciu dobu, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vznieseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. V súvislosti s objektívnou premlčacou dobou je však súčasne potrebné poukázať na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C - 485/19 z 01.04.2021, v zmysle ktorého sa zásada efektivity má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice 93/13 alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice 2008/48, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Keďže v zmysle uvedeného rozsudku, ktorý má prednosť pred vnútroštátnou právnou úpravou, zásada efektivity bráni vnútroštátnej úprave zakotvujúcej trojročnú objektívnu premlčaciu dobu, je nevyhnutné v prejednávanej veci aplikovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu na vydanie bezdôvodného obohatenia a to bez skúmania zavinenia. Na právne závery obsiahnuté v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie, napokon nadviazal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn.: 7Cdo/268/2011 zo dňa 28.02.2022, ktorý uviedol, že „Analogická aplikácia desaťročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C - 485/19 zo dňa 1. apríla 2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky.“ V súvislosti s plynutím objektívnej premlčacej doby je potrebné ďalej uviesť, že objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. K splneniu podmienok pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby tak nemôže prísť skôr, než k bezdôvodnému obohateniu vôbec dôjde, v dôsledku čoho subjektívna premlčacia doba tak môže začať plynúť najskôr so začiatkom objektívnej premlčacej doby. Vo vzťahu k plynutiu subjektívnej premlčacej doby Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn.: 5Cdo/29/2021 zo dňa 28.09.2021 uviedol: „Pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktoré je bezúročné a bez poplatkov je podstatná skutočná vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve.“ Najvyšší súd ďalej konštatoval, že podstatnou skutkovou okolnosťou, ktorú by sa mal spotrebiteľ dozvedieť, aby mu začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, je vedomosť o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pri skúmaní momentu, kedy spotrebiteľ nadobudol vyžadovanú skutočnú (preukázanú) vedomosť o

tejto podstatnej skutkovej okolnosti je potrebné si uvedomiť, že ide o subjektívny okamih, v ktorom sa spotrebiteľ dozvie také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť svoje práva v súdnom konaní žalobou o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď sa jeho právo stalo nárokom (actio nata). Rozhodujúce nie je, či možnosť dozvedieť sa tieto skutočnosti mal už skôr.“

84. Z prehľadu splátok a úhrad vyplýva, že k plneniu nad rámec poskytnutej istiny a teda k bezdôvodnému obohateniu žalovaného, došlo vôbec po prvýkrát prijatím splátky vo výške 33,16 eura dňa 18.03.2020, kedy sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil vo výške 22,66 eura. Objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia (bez prihladnutia na ustanovenia zákona o prerušení plynutia premlčacích dôb počas šírenia nákazlivého ochorenia COVID – 19, ktoré by uvedenú lehotu ešte predĺžili), by tak žalobkyňu v nadväznosti na § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka uplynula v súvislosti s touto najstaršou úhradou dňa 18.03.2030. Na výzvu súdu, aby žalobkyňa vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného uviedla ďalšie skutkové tvrdenia týkajúce sa plynutia subjektívnej premlčacej doby, právny zástupca žalobkyne uviedol, že žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až z porady so svojim právnym zástupcom dňa 05.04.2023, kedy sa od neho dozvedela, že niektoré ustanovenia zmluvy sú v rozpore so zákonnou úpravou, čo má za následok, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti ďalej argumentoval, že uvedená skutočnosť je preukázaná aj tým, že do mesiaca 03/2023 žalobkyňa každý mesiac pravidelne uhrádzala mesačné splátky úveru, ale po porade s právnym zástupcom už od mesiaca 04/2023, splátky nevykonáva. Ako to vyplýva z prehľadu splátok a úhrad, žalobkyňa skutočne naposledy uhradila splátku dňa 24.03.2023, pričom skutočnosť, že k právnemu poradenstvu malo dôjsť dňa 05.04.2023, nasvedčuje aj dátum na splnomocnení udelenom žalobkyňou jej právnemu zástupcovi. Subjektívna premlčacia doba začala žalobkyňu plynúť dňa 05.04.2023 a v nadväznosti na § 122 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka by jej uplynula dňa 07.04.2025, pričom žalobkyňa žalobu podala na súd dňa 15.07.2023. Na základe uvedeného tak nemožno dospieť k inému právnemu záveru, než že žalobkyňu ku dňu podania žaloby neuplynula tak objektívna premlčacia doba na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, ako ani v rámci nej plynúca subjektívna premlčacia doba na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia a to vo vzťahu k žiadnej úhrade plnenej nad rámec poskytnutej istiny. V zmysle uvedeného tak súd konštatuje, že vznesená námietka premlčania zo strany žalovaného je nedôvodná.

85. Na základe vyššie uvedených skutočností, keď žalovaný sa prijatím plnenia vo výške 1.216,38 eura (22,66 eura + 53,56 eura + 28 x 40,72 eura) na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil, je povinný žalobkyňu toto bezdôvodné obohatenie v zmysle § 456 Občianskeho zákonníka vydať. Žalobkyňa si žalobou uplatnila sumu vo výške 1.203,64 eura, v dôsledku čoho tak súd viazaný žalobným návrhom s poukazom na § 216 ods. 1 CSP, zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 1.203,64 eura.

86. Žalobkyňa si ďalej v predmetom konaní uplatnila úroky z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 1.203,64 eura od 10.05.2024 do zaplatenia. Keďže pre vydanie nároku na bezdôvodné obohatenie nie je splatnosť stanovená, je tak potrebné vychádzať z § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu preukázateľne vyzvala dňa 26.04.2023 žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia a to najneskôr do 09.05.2023. Pretože žalovaný nesplnil svoj záväzok riadne a včas, dostal sa podľa prvej vety § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka dňom 10.05.2023 do omeškania, v dôsledku čoho má žalobkyňa právo požadovať od žalovaného popri plnení aj úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky²⁾ platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Vzhľadom na to, že základná úroková sadzba ECB platná ku dňu 10.05.2023, kedy bol žalovaný už preukázateľne v omeškaní, bola 3,75 % p. a., žalobkyňa by mala nárok na úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne (3,75 % + 5 %), ktorý si žalobkyňa uplatnila vo výške 8,5 % ročne, v dôsledku čoho tak súd zaviazal žalovaného na zaplatenie zákonných úrokov z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.203,64 eura od 10.05.2023 do zaplatenia.

87. Žalobkyňa si tiež uplatnila náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 73,93 eura pozostávajúce z odmeny za jeden úkon právnej služby a síce za vypracovanie a odoslanie predžalobnej výzvy podľa § 13a ods. 1 písm. d) Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vo výške 61,41 eura a z režijného paušálu za rok 2023 vo výške 12,52 eura, ktorý nárok súd žalobkyňu s poukazom na § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka ako dôvodný tiež priznal.

88. Lehotu na plnenie žalovaného určil súd podľa § 232 ods. 3 CSP.

89. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

90. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

91. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

92. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

93. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

94. O nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1 CSP a § 396 ods. 3 CSP s poukazom na § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni, ktorá bola v konaní úspešná v celom rozsahu, priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o ktorej výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Levice.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.